

[Ingerlise Koefoed]

amt, Erna Hindsgaul, ingen der vil betale. Hverken i kultur-, social- eller undervisningsforvaltningen i amtet har det været muligt at få udgiften dækket. Den eneste udvej er så, at kommunen betaler tolken efter bistandslovens § 42, men i det tilfælde kræver socialforvaltningen, at den døve først har brugt alt, hvad hun/han måtte have af formue.

Om sagen forholder sig helt så grelt i andre amter, kan spørgeren ikke sige – man har lov til at håbe, at det ikke er tilfældet – men det må alligevel fastslås, at det må være en samfundsopgave at støtte hørehandicappede med tolkebistand på alle områder, også på dette, og at den regering og de ministre, der står bag loven om uddannelsesstilbud til langtidsledige, må sikre løsning af et problem som dette, der set i forhold til hele problemkomplekset kan være lille, men som er af altafgørende betydning for dem, som diskriminationen rammer.

Svar (21/10 85):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Hovedudgangspunktet ved bedømmelsen af, hvem der skal afholde udgifter i forbindelse med tolkebistand til døve, er, at udgifterne afholdes af den myndighed, som har ansvaret for opgavens løsning, medmindre der er fastsat særlige regler herom.

Såfremt der ikke er hjemmel til eller på anden måde mulighed for at afholde udgift til tolkebistand efter lovgivningen i øvrigt, er der efter bistandslovens § 42 mulighed for i uddannelsessituationen at yde støtte til betaling af udgifterne hertil.

Ved udmålingen af hjælp efter bistandslovens § 42 anlægges der en lempelig vurdering med hensyn til de økonomiske forhold, herunder om der helt eller delvis kan ses bort fra formueforholdene. Dette vil normalt føre til, at der vil kunne ydes hjælp til tolkebistand efter bistandslovens § 42 uden egentlig økonomisk vurdering. Der kan dog ikke helt ses bort fra de økonomiske forhold, idet hjælpen under alle omstændigheder forudsætter, at der er et behov.

Spm. nr. S 78

Til *arbejdsministeren* (11/10 85) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Hvad er ministerens reaktion på, at døve langtidsledige forhindres i at modtage uddannelsesstilbud, fordi de ikke kan få bevilget tolk i uddannelsesstiden?«

Begrundelse

Det fremgår af en artikel i Kommunalarbejderen 1985, nr. 10, at døve langtidsledige udsættes for grov diskrimination, når de skal i uddannelse eller arbejde efter den nye jobtilbudsordning. For at få en uddannelse er de døve nemlig nødt til at have en tolk, og en sådan er der ifølge døvekonsulenten i Århus amt, Erna Hindsgaul, ingen der vil betale. Hverken i kultur-, social- eller undervisningsforvaltningen i amtet har det været muligt at få udgiften dækket. Den eneste udvej er så, at kommunen betaler tolken efter bistandslovens § 42, men i det tilfælde kræver socialforvaltningen, at den døve først har brugt alt, hvad hun/han måtte have af formue.

Om sagen forholder sig helt så grelt i andre amter, kan spørgeren ikke sige – man har lov til at håbe, at det ikke er tilfældet – men det må alligevel fastslås, at det må være en samfundsopgave at støtte hørehandicappede med tolkebistand på alle områder, også på dette, og at den regering og de ministre, der står bag loven om uddannelsesstilbud til langtidsledige, må sikre løsning af et problem som dette, der set i forhold til hele problemkomplekset kan være lille, men som er af altafgørende betydning for dem, som diskriminationen rammer.

Svar (21/10 85):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg er bekendt med, at undervisningsministeren og socialministeren har modtaget lige lydende spørgsmål.

Jeg er orienteret om socialministerens svar og kan henholde mig hertil.

Det er min opfattelse, at problemet ikke kan løses med anden lovgivning inden for arbejdsministeriets område.

Spm. nr. S 81

Til *industriministeren* (14/10 85) af:

Riishøj (SF):